

N:o 65.

*Af herr E. W. Wretlind, om förhöjning i bränvinstillverknings-
skatten samt i tullsatserna för bränvin och sprit.*

Då bränvinstillverkningen i vårt land 1855 förvandlades från okontrollerad husbehofsbränning med obetydlig beskattning till kontrollerad fabriksindustri med den jemförelsevis höga beskattningen af 16 skillingar banko för hvarje tillverkad kanna, så var afsigten icke egentligen att skaffa staten ökade inkomster utan att hämma den omåttliga bränvinsförbrukningen. Detta lyckades också, i det att bränneriernas antal minskades till ungefär en tiondedel och tillverkningen till föga mer än en fjerdedel mot förut. Så som då nykterhetsvännerna med glädje sågo detta 1855 års beslut, hafva de alltid sedermera i den höjda tillverkningsskatten sett ett bland de verksammaste medlen att på lagstiftningens väg göra bränvinsbruket afbräck. Ty vanlig erfarenhet i samhällslifvet är ju, att stegradt pris å en vara medför minskad efterfrågan derå. Bränvinstillverkningskatten höjdes också 1867 till 70 öre och 1871 till 80 öre pr kanna, samt bestämdes slutligen 1882 till den nu gällande eller 40 öre pr liter.

Då ropet i landet på ytterligare afbräck i bränvinsväldets magt ständigt fortgår, synes det mig, som om man i nykterhetens och sedlighetens intresse bör fortgå på den beträdda vägen, som hittills visat sig vara verksam, och ytterligare öka bränvinstillverkningskatten. Om denna höjes med en fjerdedel af sitt nuvarande belopp, så orsakas deraf ingen kämbart ökad utgift för den, som endast undantagsvis eller i små kvantiteter begagnar bränvin, men för yrkessuparen varder här af en åtminstone så pass känbar skatt, att den bör kunna förmå honom till att i någon mån lägga hämmande band på sin dåliga vana.

En följd af denna ökade tillverkningskatt varder naturligtvis, att tullafgifterna å bränvin, sprit och likörer i motsvarande grad måste höjas.

På grund af hvad jag sålunda anfört, tager jag mig anledning föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta en förhöjning af bränvinstillverkningskatten från nuvarande 40 öre till 50 öre pr liter, samt i motsvarighet härtill — förhöjning i tullafgiften: å bränvin och sprit på fat, då varan är i Frankrike tillverkad af vindrufvor och derifrån sjöledes direkt införes, från 45 till 55 öre per liter; på fat, i öfriga i tulltaxan upptagna fall, från 60 till 75 öre per liter; och på andra kärl från 90 öre till 1 kr. 10 öre pr liter; samt å likörer från 1 kr. 20 öre till 1 kr. 40 öre pr liter.

Stockholm den 26 januari 1888.

E. Wretlind.

I förestående motion instämma:

<i>Erik Westin.</i>	<i>And. Gust. Björkman,</i> fr. Kronobergs län.	<i>O. Andersson,</i> Hasselbol.
<i>P. Waldenström.</i>	<i>John Bratt.</i>	<i>A. Göransson.</i>
<i>Carl Carlsson Bonde.</i>	<i>Fr. Stockenberg.</i>	<i>A. F. Broström.</i>
<i>J. F. Schöning.</i>	<i>S. M. Olsson.</i>	<i>Nils Hanson.</i>
<i>E. Andersson.</i>	<i>Anders Larsson</i> i Lund.	<i>A. F. Liljeholm.</i>
<i>C. G. Bruse.</i>	<i>A. Brodin.</i>	<i>L. F. Odell.</i>
<i>Eric Ersson.</i>	<i>Joh. Sjöberg.</i>	<i>K. E. Holmgren.</i>
<i>Gustaf Eriksson.</i>	<i>B. P. Ersson.</i>	<i>Anders Olsson.</i>
<i>Hans Andersson</i> i Bringåsen.	<i>J. Bromée,</i> Binsta.	<i>J. A. Lundström.</i>
<i>A. Sundström.</i>	<i>Joh. Nydahl.</i>	<i>Ollas A. Ericsson.</i>
<i>A. Hansson,</i> Solberga.	<i>M. Tysk.</i>	<i>Joh. Carlsson.</i>
<i>A. Andersson.</i>	<i>Lars Petter Larsson.</i>	<i>S. J. Kardell.</i>
<i>Er. Petter Jonsson.</i>	<i>Olof Olsson.</i>	<i>G. W. Svensson.</i>
<i>J. Andersson.</i>	<i>P. Truedsson.</i>	<i>J. A. Johansson.</i>
<i>J. P. Jansson.</i>	<i>Liss Ol. Larsson.</i>	<i>Elis Nilson.</i>